

Od autorky bestsellerovej série
Ako nájsť vraha

Zvláštny
Rachel návrat
Priceovej

HOLLY JACKSON

Zvláštny návrat
Rachel Priceovej

Holly Jackson
je autorka týchto kníh:

séria Ako nájsť vraha

AKO NÁJSŤ VRAHA. PRÍRUČKA PRE DOBRÉ DIEVČATÁ
DOBRÉ DIEVČATÁ KONČIA ZLE
KTO DRUHÉMU HROB KOPE

PREŽIJÚ PIATI

ZVLÁŠTNÝ NÁVRAT RACHEL PRICEOVEJ

HOLLY JACKSON

slovar

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's
Books, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2024 by Holly Jackson

Jacket photography copyright © 2024 by Christine Blackburne

Translation © Františka Gibalová 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6101-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu *Holly Jackson: The Reappearance of Rachel Price*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press, an imprint of Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York 2024,
preložila Františka Gibalová.

Zodpovedná redaktorka Dominika Weinstock

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

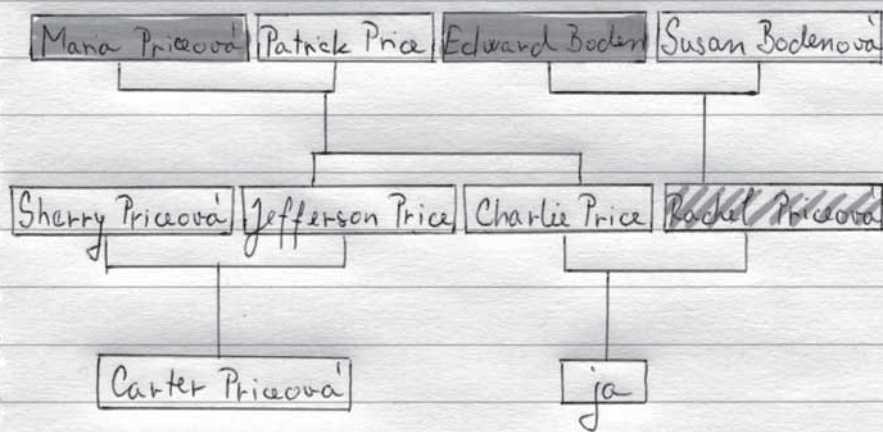
Mojej malej sestričke

Annabel Priceová

8. ročník

13.2.2020

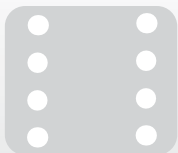
Můj rodokmen

Legenda

 zesnulí

 nepotvrzené

Zvláštne zmiznutie Rachel Priceovej

[Dokument](#)[Krimi](#)

Natáča sa 2024

☆ [Ohodnotiť](#)

Štáb:

Ramsey Lee ... producent, režisér

James Myers ... kameraman

Saba Iqbalová ... zvuk

Ash Maddox ... asistent kamery

JEDEN

„Čo sa podľa teba stalo tvojej matke?“

To slovo znelo Bel v ušiach divne. *Matka*. Neprirodzene. Ale nie až tak ako *mama*. Toto slovo sa jej predieralo z úst celé pokrivené a čudné ako nafúknutý slizniak, čo sa pri pokuse o útek rozplasne na zemi a nik z neho nevie spustiť zrak. Lebo tak to vždy je, všetci vždy zízajú. To slovo jej nepatrí do úst, a tak ho Bel nevyslovuje, ak nemusí. Slovo *matka* aspoň pôsobilo ľahostajne, odmerane.

„To je v poriadku, máš čas,“ ubezpečil ju Ramsey a zdôraznil každú samohlásku.

Bel sa pozrela naňho, vyhla sa pohľadu do kamery. Čierne pokožku mu križovali ustarané vrásky, zbierali sa mu okolo očí, ktoré upieral na Beline, pretože už teraz jej to dosť trvalo, až príliš, dlhšie ako pri predbežných rozhovoroch v uplynulých dňoch. Dvihol ruku a poškrabal sa na spánku nad uchom, kde mal hnedé kučeravé vlasy vystrihané nakrátko. Ramsey Lee: filmár, režisér z južného Londýna – z úplne iného sveta a napriek tomu sedel tu oproti nej, v Gorhame v New Hampshire.

Ramsey si odkašľal.

„Ehm...“ dusila sa Bel tým slizniakom. „Neviem.“

Ramsey sa oprel, stolička zavrzgala a z náznaku sklamaní v jeho tvári bolo Bel jasné, že jej to nejde. Ba horšie. Muselo to byť tou kamerou. Tá všetko menila, zvečňovala. Jedného dňa to uvidia tisíce ľudí, ktorých od nej bude deliť iba sklo televíznych obrazoviek. Budú analyzovať každé jej slovo, každú pauzu a na všetko budú mať názor. Budú skúmať jej tvár: teplý odtieň svetlej pokožky a zrumenené líca, špicatú bradu, ešte špicatejšiu, keď rozprávala, a obzvlášť, keď sa usmiala, jej krátke medovoplavé vlasy a modrosivé oči. *Či sa len podobá na Rachel*, poznamenajú ľudia pred obrazovkami. Bel si myslela, že sa podobá skôr na otca. Ale vďaka.

„Prepáč,“ dodala Bel a zažmurila oči, na ktorých jej tri softboxové svetlá, čo na ňu žiarili, vytvárali jasnooranžové fliačky. Musí tento dokument len prežiť, predstierať, že sa jej neprotiví každá sekunda, porozprávať o Rachel a potom sa život môže vrátiť do normálu, späť k nerozprávaní o Rachel.

Ramsey pokrútil hlavou s náznakom úsmevu.

„To nič,“ odvetil. „Je to ťažká otázka.“

Ale nebola, nie tak celkom. Ani odpoveď nebola ťažká. Bel skutočne nevedela, čo sa jej stalo. To nevedel nikto. Práve o to tu šlo.

„Myslím, že bola...“

Ktosi za kamerou sa zatackal, potkol sa o kábel a vytrhol ho zo steny. Jedno zo svetiel zablikalo a zhaslo, zahojdalo sa na vratkom podstavci. Načiahla sa za ním akási ruka, a skôr než spadlo, napravila ho.

„Doriti. Sorry, Rams,“ vyhrkol vinník a náhlil sa zapojiť vyťahnutú šnúru späť do zásuvky. Teraz, keď zhaslo svetlo, ho Bel prvýkrát poriadne videla. Nedalo sa povedať, že by si ho predtým všimla, keď jej Ramsey predstavoval štáb, príliš ju oslnili

svetlá a kamera. Zo štvorice filmárov musel byť najmladší, určite nie oveľa starší ako ona. A celkom isto bol tou najkomickejšou postavičkou, akú kedy Bel videla. Husté hnedé kučery mu padali na plecía, odhrnuté na jednu stranu bledej tváre, hrana-tej a plnej tieňov. Mal oblečené zvonové nohavice s tartanovým vzorom a žiarivofialový sveter s malými zeleno-žltými dinosau-rikami pochodujúcimi po hrudi.

„Sorry,“ zopakoval a tá výslovnosť ho prezradila; určite je tiež z Londýna. S povzdychom strčil kábel späť do zásuvky. Svet-lo sa zažalo a oslepilo ju, takže ho nevidela. Vďaka Bohu, ten ška-redý sveter ju rušil.

„Vravel som ti, aby si všetky tie káble zaistil, Ash,“ pripo-menul Ramsey a nazrel poza softboxové svetlo.

„Veď som ich aj zaistil...“ ozval sa spoza svetla Ashov hlas, rovnako ostrý ako jeho črty. „Až kým sa mi neminula páska.“

„Kamoš, hore máme ďalších päťdesiat tisíc roliek,“ odvetil Ramsey.

„Päťdesiat tisíc a jednu,“ poznamenala žena za mikrofónom: dlhou tyčou podopretou o statív s chlpatou sivou hlavicou vzná-šajúcou sa nad Bel a Ramseyem tesne mimo záberu. Saba, tak ju nazval Ramsey a predstavil ju ako *zvukárku*. Na hlave mala obrovské slúchadlá, ktoré jej zvrášťovali tvár a stláčali jej hnedé líca do neprirodzených záhybov.

„Sorry,“ povedal znovu Ash. „Neskôr to opravím.“

„To nič,“ odvetil Ramsey a na chvíľu zvlúdnel. Vzápätí sa prihovril mužovi za obrovskou kamerou: „James, prečo sní-maš Asha?“

„Myslel som, že dokument má byť v štýle cinéma vérité, že toto v ňom možno budeš chcieť mať,“ vysvetlil kameraman.

„Nie, nechcem to tam. Vráťme sa k záberu a začnime odznova. A tentoraz sa všetci dívajte, kam stúpate.“

Ramsey na Bel vrhol ospravedlňujúci pohľad. Sedela oproti nim všetkým na plyšovom gauči a za sebou mala dômyselne naukladané a preukladané vankúše.

„Ash je môj švager,“ poznamenal akoby na objasnenie. „Poznám ho od jeho jedenástich. Je to jeho prvá fuška, nie je tak, Ash? Asistent kamery.“

Ash: asistent kamery. Saba: zvukárka. James: kameraman. A Ramsey: filmár, producent, režisér. Musí to byť fajn, keď po vašom mene nasledujú slová, ktoré ste si vybrali. Bel mala iné: *Toto je Annabel. Dcéra Rachel Priceovej*. Tá posledná časť vyslovená veľavravným šeptom. Lebo hoci bola Rachel preč, všetko existovalo len vo vzťahu k nej. Gorham ako miesto už nepatrilo sebe; bolo to mesto, v ktorom kedysi žila Rachel Priceová. Adresa Milton Street 33 nebola Beliným domovom, bol to dom, v ktorom kedysi bývala Rachel Priceová. Belin otec, Charlie Price, nuž, ten bol *manžel Rachel Priceovej*, hoci to priezvisko mala od neho.

„Ash, klapka,“ pripomenul mu Ramsey.

„Aha.“ Ash vyliezol spoza svetla, zvierajúc v rukách čiernobielu tabuľku. Vytlačené na nej stálo: *Zvláštne zmiznutie Rachel Priceovej*. Názov dokumentu. Pod tým, rukou: *Interview s Bel*. Vlastne ju celkom prekvapilo, že tam nestálo jednoducho *dcéra Rachel Priceovej*.

Ash prešiel popred kameru, lemy nohavíc mu hlasno šušťali.

„Klapka číslo šesť,“ zahlásil, ostro buchol klapkou a rýchlo ušiel zo záberu.

„Začnime odznova.“ Ramsey si dlho povzdychol. Boli tu už niekoľko hodín a začínalo mu to byť vidno v tvári. „Tvoja

mama je nezvestná už viac ako šesťnásť rokov. Za celý ten čas sa neobjavila po nej ani stopa. Žiadne pohyby na bankových účtoch, žiadna komunikácia s rodinou, žiadne telo napriek rozsiahlym pátračkám. Samozrejme, vyskytlo sa pár *spozorovaní*," poznamenal a posledné slovo prehnane zdôraznil. „Ľudia na internete, ktorí tvrdia, že Rachel videli v Paríži. V Brazílii. Jeden dokonca pred pár mesiacmi blízko North Conway. No, samozrejme, toto sú nepodložené tvrdenia. Tvoja mama bez stopy zmizla trinásteho februára dvetisícosem. Čo sa jej podľa teba stalo?“

Bel nemohla zopakovať *neviem*, inak ju odtiaľto nepustia.

„Je to pre mňa rovnaká záhada ako pre zvyšok sveta,“ odpovedala a zo záblesku v Ramseyho očiach jej bolo jasné, že táto odpoveď bola lepšia. Dobre, pokračuj. „Poznám každú teóriu o tom, čo sa stalo. A ak by som si mala vybrať jednu...“

Ramsey prikývol, nabádal ju pokračovať.

„Myslím, že sa pokúšala odísť. Odišla. Potom ju možno zabil oportunistický vrah – taký výraz používajú médiá. Alebo sa možno stratila vo White Mountains, zahynula v snehu a k jej pozostatkom sa dostalo nejaké zviera. Preto ju nikdy nenašli.“

Ramsey sa predklonil a zamyslene si prstom podoprel bradu.

„Takže vravíš, že za najpravdepodobnejší scenár považuješ ten, že tvoja mama je mŕtva?“

Bel napoly prikývla, zízajúc na konferenčný stolík pred sebou. Sklenená fľaša plná vody slúžila len ako rekvizita, nemala dovolené napiť sa z nej. Mramorová šachovnica s rozostavenými figúrkami pripravenými na súboj, kolenami smerovala priamo k jej stredu, územiu nikoho. Prispôbená konferenčná miestnosť v hoteli Royalty Inn na Hlavnej ulici slúžila ako javisko.

Fľaša s vodou, šachovnica a vankúše boli rekvizity. Nič z tohto nebolo naozaj, všetko bolo len naoko.

„Áno, myslím si, že je mŕtva. Myslím, že zomrela v ten deň alebo onedlho po ňom.“

Myslela si to? Záležalo na tom? Jednoducho je preč.

Ramsey sa teraz tiež díval na šachovnicu.

„Vravíš, že podľa teba chcela mama odísť,“ zopakoval a priťahol jej pohľad. „Naznačuješ, že bola na úteku?“

„Asi,“ pokrčila Bel plecami.

„Existujú však presvedčivé dôkazy, ktoré teórii o úteku odporujú. Rachel si v dňoch či týždňoch pred zmiznutím nevybrala zo svojho bankového účtu žiadne peniaze. Ak plánovala utiecť a začať nový život, potrebovala by mať peniaze. Nielen to, nevzala si so sebou ani peňaženku s občianskym preukazom a doma nechala aj platobné karty. Nezobrala si ani telefón. Nezbalila si nijaké oblečenie ani majetok. Vôbec nič. V ten mrazivý deň si nevzala ani kabát, zostal v jej aute spolu s telefónom a peňaženkou.“

A so mnou, pomyslela si Bel.

„Čo na to vravíš?“ opýtal sa Ramsey.

Čo chcel od nej počuť?

„Neviem.“ Bel sa vrátila k tomuto slovu a skryla sa zaň.

Zdalo sa, že Ramsey tú barikádu vycítil, ustúpil a vystrel sa.

„Teraz máš osemnásť, Bel. Keď Rachel zmizla, nemala si ani dva roky. Presnejšie dvadsaťdva mesiacov. A jeden z najvýznamnejších detailov tohto prípadu, ktorý ho odlišuje od všetkých ostatných, je to, že si bola s ňou. Bola si so svojou mamou, keď zmizla.“

„Áno,“ potvrdila Bel, vedela, aká otázka bude nasledovať. Bolo jedno, koľkokrát jej ju položili; odpoveď ostávala rovnaká. A pre Bel to bolo horšie, to jej môžete veriť.

„A ty si z toho dňa vôbec nič nepamätáš? Že ste boli v nákupnom centre? A v aute?“

„Nič si nepamätám,“ odvetila stroho. „Bola som príliš malá, aby som si to pamätala. Alebo aby som niekomu povedala, čo som v ten deň videla.“

„A najšialenejšie na tom je toto.“ Ramsey sa predklonil, snažil sa znieť pokojne, no slová sa vzdúvali. „Bola si batola, príliš malá, aby dokázala riadne komunikovať s hocikým, tobôž s políciou. Ale ak niekto Rachel naozaj odviezol, uniesol z auta, v ktorom ťa našli opustenú, znamená to, že si musela presne vidieť, kto to bol. Videla si ho. V istom momente, akokoľvek krátkom, si musela poznať odpoveď na túto záhadu.“

„Ja viem.“

Šialené, no nie? Či vlastne najšialenejšie.

Bel zatvorila oči a do tmavého sveta za viečkami vtrhli tri žeravé škvrnky. Tie svetlá príliš žiarili. Sálalo z nich aj teplo alebo to bol len výplod jej mysle? Tak potom vysvetlite, prečo jej tak horí tvár.

„Môžeme pokračovať?“ spýtal sa Ramsey.

„Áno.“ Veď nemala na výber. Zmluvy boli podpísané, práva a povolenia udelené. A, čo je najdôležitejšie, sľúbila to ocovi. Kvôli nemu sa mohla tváriť vľúdne. Vravieť *áno* a *nie* a *prepáťte*, keď bolo treba.

„Vážne z toho dňa nemáš vôbec žiadne spomienky?“

„Nie.“ A nebude mať, ani keď sa to spýta nabudúce. Alebo ďalší raz. Vôbec si nespomínala, čo sa udialo, nemala poňatia. Vedela len to, čo jej povedali neskôr, keď na to bola dosť stará: že ostala opustená. Osamotená na zadnom sedadle auta, nech už sa to stalo akokoľvek.

„Tento prípad patrí k tým, ktoré sa rozoberajú a skúmajú v podcastoch o skutočných zločinoch a na sociálnych sieťach najčastejšie, a aj po šestnástich rokoch pretrváva vo verejnom povedomí,“ povedal Ramsey a oči sa mu zaleskli. „Meno Rachel Priceová je takmer synonymom slova záhada. Pretože jej zmiznutie bolo ako hlavolam a túžba rozlúsknuť ho je prirodzená, nemyslíš?“

Mala na to Bel odpovedať? Neskoro.

„A to preto,“ pokračoval Ramsey, „lebo sa zdá, že Rachel v ten deň zmizla dvakrát. Môžeš nám povedať, čo sa stalo v to poobedie okolo druhej? Kam ste šli s mamou?“

„Zase?“

„Áno, prosím. Na kameru,“ poznamenal Ramsey a preniesol vinu z Bel na kameru. Tie nič necítia. Ramsey sa zdal celkom zdvorilý. Ale veď presne o tom sa ju snažil presvedčiť, či nie?

Bel si odkašľala. „V to popoludnie som bola v aute s Rachel. Zaviezla nás do obchodného centra White Mountains, ktoré je v Berline. Neďaleko od Gorhamu, asi desať minút. Bezpečnostné kamery zachytili, ako obe vchádzame do centra. Rachel ma niesla.“

„A prečo ste boli v obchodnom centre?“

„Vraj ma tam často brávala vo voľné dni,“ odvetila Bel. „Rachel tam kedysi pracovala v jednej kaviarni. Chodila tam na kávu, za starými priateľmi. Nebolo to nič nezvyčajné. Volalo sa to Moose Mouse Coffeehouse.“

To si Bel, samozrejme, nepamätala, ale videla kamerové záznamy, posledné zábery Rachel Priceovej nažive. Sedela v kaviarni, malá Bel v žiarivomodrej prešívanej bundičke s rukami ako penové cukríky sa jej vrtela v lone. Okolo nich boli prázdne

stoly. Tie malé figúrky pôsobili rozmazane, ale šťastne. Netušili, že obe čoskoro zmiznú, jedna nadobro.

„Ale nezvyčajné bolo *to*,“ zakontroval Ramsey, „že po tom, ako ste dopili nápoje, Rachel s tebou v náručí vstala. Z Moose Mouse Coffeehouse ste odišli o dve štyridsaťdeväť, to nám ukazujú kamery, vidno vás na záznamoch. Potom ste však zahli za roh, do slepého uhla bezpečnostných kamier, a...“

Zdalo sa, že na niečo čaká.

„Zmizli sme,“ ozvala sa Bel a vyplnila hluché miesta.

„Vyparili ste sa do vzduchu,“ spresnil Ramsey. „Nezjavili ste sa na kamere, kde by ste sa mali, ak by Rachel pokračovala v chôdzi. Ani na žiadnych ďalších, ani tých pri východoch. Nikde. Čo znamená, že ste nemohli odísť. A predsa ste odišli. Obe ste zmizli v nákupnom centre a neexistuje na to vysvetlenie. Tušíš ako?“

„Neviem, nepamätám si.“ Už je to trochu odrhovačka.

„Polícia po Rachelinom zmiznutí tie záznamy analyzovala. Skúmali a počítali každého, kto vošiel, a potom prepočítali všetkých, čo vyšli. Počty sedeli až na dve. Teba a Rachel. Jediné dve osoby, ktoré vošli, no nikdy nevyšli. Polícia dokonca zvažovala, či ste z nejakého dôvodu neodišli v prestrojení, nezmenili ste výzor, no ani to nesedelo s počtami. Jednoducho ste sa vyparili.“

Bel pokrčila plecami, nebola si istá, akú odpoveď od nej Ramsey čaká. Teraz už nie je vyparená.

„Ďalej vieme až to, že ste sa znovu objavili. Našli ťa samu v Rachelinom aute, opustenú na kraji cesty, blízko parku Moose Brook. Auto bolo odstavené na krajnici, v snehu, so zapnutými reflektormi a s naštartovaným motorom. Muž menom,“

Ramsey pozrel do poznámok, „Julian Tripp sa viezol okolo a našiel ňa krátko po šiestej. Ihneď zavola políciu...“

„Teraz je to môj triedny. Pán Tripp.“

Ramsey sa usmial, prerušenie mu neprekážalo. „Malý svet.“

„Skôr malé mesto,“ opravila ho Bel.

„Myslím, že je jasné, prečo sa nadšenci skutočných zločinov zamerali práve na tento prípad. Odkedy sa skončil súdny proces, nenašli sa žiadne odpovede. Nedá sa vyriešiť a nikdy nebude dávať zmysel. Pre teba to musí byť omnoho ťažšie, pretože si to celé prežívala na vlastnej koži.“ Ramsey sa odmlčal. „Aké to bolo, Bel? Vyrastať v tieni tejto nemožnej záhady?“

Nikto to nikdy takto nepomenoval. Skutočne to väčšinu času pripomínalo tieň, čosi temné a nepríjemné, od čoho ste odvracali zrak, ak ste vedeli, čo je pre vás dobré. A Bel to vedela. Pošúchala si nos, až jej v ňom zapraskala chrupavka. Vzápäť si spomenula, že je pred kamerou a nad ňou sa vznáša mikrofón. Dokelu. Hádam to Ramsey vystrihne.

„Bolo to v pohode,“ skonštatovala napokon. „Už dávno som sa zmierila s tým, že nikdy nedostaneme odpovede. Nie je to moja vina, že si nič nepamätám; bola som príliš malá. A keďže tie spomienky nemám, nikdy záhadu Rachel Priceovej nevyriešime, no som s tým v pohode. Naozaj. Mám svojho oca.“ Bel zmlkla, na tvári sa jej rozťahol nepatrný úsmev a zašpicatil jej bradu. „Zo všetkých síl sa snažil zabezpečiť mi v rámci možností čo najnormálnejšie detstvo. Je to ten najlepší otec, akého som si mohla želať. Preto nechcem, aby ma ľudia ľutovali,“ dodala a myslela to vážne. Dúfala, že kamera to zachytí. „Mám vlastne šťastie...“

„Ehm, Ramsey,“ ozval sa spoza svetla Ashov hlas.

„Točíme, Ash.“ Ramsey sa otočil a zagánil naňho.

„Veď ja viem.“ Pristúpil bližšie a Bel ho konečne znovu zbadala – zažmurkala a objavil sa. „Ja len, že sme to natiahli, a myslím...“

Ukázal k dverám, ktoré viedli do vstupnej haly hotela. Spozna okienka ich sledovala akási tvár prilepená na skle. Bel si dlaňou zatienila oči, ale svetlá boli aj tak príliš silné, aby rozoznala, kto to je.

„Už je tu,“ poznamenal Ash a skontroloval čas na hodinách. „Prišla skoro.“

„Kto je to?“ spýtala sa Bel. Vedela, že Carter a teta Sherry budú svoje rozhovory natáčať až budúci týždeň.

„Doriti,“ zasyčal Ramsey a tiež pozrel na hodinky. Blysol pohľadom po Bel, oči vypleštené, po nežných vráskach ani stopy.

Bel sa predklonila a tiež prestala predstierať. Sprísnila hlas. „Kto je tu, Ramsey? Kto je to?“

DVA

Dvere sa otvorili a zavrzgali v pántoch.

„Haló?“ vplával do miestnosti ženský hlas. „Slečna na recepcii povedala, že tu natáčate.“

Poznala Bel ten hlas? Mala prchavý pocit, že áno, ale bez tváre ho nedokázala zaradiť. Pokúšala sa zaostriť, žalúdok stiahnutý, slizniak v ústach.

Opäťky klopkali po vyleštenej drevenej podlahe. Žena k nim podišla.

Ramsey sa dvihol zo stoličky a zároveň kývol hlavou na Jamesa za kamerou.

„Zdravím,“ zvolal veselo. „Ďakujem, že ste prišli *takto* skoro, dúfam, že cesta bola v poriadku. Práve sme končili, Susan.“

Bel preglgla a povolila sánku. Na sekundu jej napadlo, že povie R...

„Rada vás konečne spoznávam,“ odvetila žena, podišla k Ramseymu a chytila mu natiahnutú ruku. Potriasla ňou, pričom jej zahrkali náramky na zápästí.

Susan? Prečo Bel neprichádzala na um žiadna Susan?

„Aj ja vás,“ odpovedal Ramsey.